

Inge Vuijk

Ophokplicht

Op 29 april van dit jaar was de ophokplicht weer voorbij mochten de kippen weer naar buiten, uit de ren, de tuin in of het land. De haan die zich uitslooft om zijn kippen bij elkaar te houden. De kippen die om het hardst kakelen bij elke verse worm die het waagt om zijn kop boven de aarde uit te steken. Wat een feest om naar te kijken! Elk jaar opnieuw. En als extra dank vliegt de eierproductie omhoog en wordt de aarde weer eens flink omgekrabd.

Elk jaar opnieuw vraag ik me oprecht af, wat zou het opleveren als we de 'ophokplicht' van mensen met een fysieke beperking zouden opheffen. Wanneer je in Nederland een beperking oploopt, word je ter plekke opgehokt op last van de (zorg) verzekeraar, de WMO-consulent, de participatiewet of een andere regeling die ineens op jou van toepassing is. Dat vinden we blijkbaar heel normaal. Gewoon naar een festival gaan, je kleinkinderen naar school brengen of solliciteren op een leuke baan is niet meer vanzelfsprekend. En dan niet alleen tijdens het trekseizoen van de vogels, maar voor de rest van je leven.

Je komt ongevraagd in een hok terecht en vanaf dat moment beslissen anderen over waar je wel of niet mag aankloppen en welke voorziening je wel of niet krijgt. Voorzieningen die

'Ophokplicht of intelligente lockdown?'

het mogelijk maken om net als ieder ander te kunnen koken of zelf naar bed te kunnen gaan. Hulpmiddelen waarmee je de natuur in kunt of aan het werk. Of regelingen waarmee je je onafhankelijk door het land (of daarbuiten) kunt verplaatsen of vrij kunt kiezen hoe je je werk inricht tegen een volwaardig loon. Deze ophokplicht levert mensen bovendien nog een bulk aan administratie op om, iedere drie jaar opnieuw, te

verantwoorden waarom je bepaalde dingen nodig hebt om gewoon te kunnen meedoen in de maatschappij. Een groot deel van deze mensen kan niet gaan en staan waar ze wil en doen wat ze belangrijk vindt, omdat anderen ze die vrijheid heeft ontnomen. Zou de keuringsarts of verzekeringsambtenaar ooit bij iemand met een beperking thuis zijn geweest? Met eigen ogen gezien hebben hoe iemand zijn leven met veel doorzettingsvermogen weer heeft opgepakt na zijn revalidatie? Gevoeld hebben wat de impact is voor de partner en kinderen? Dat hierdoor veel mensen niet het werk doen waar ze goed in zijn en niet gelijkwaardig mee kunnen doen in de maatschappij staat als een paal boven water. Kippen zijn in die zin, met een tijdelijke ophokplicht, beter af dan mensen met een beperking.

'Inclusie voor echt iedereen'

En dan ineens zijn we anno 2020 met z'n allen in een ophokplicht terechtgekomen, alleen nu heet het een 'intelligente lockdown'. Ineens is iedereen aan huis gekluisterd en overgeleverd aan de besluiten die anderen voor ons nemen over wat je wel en wat je niet mag doen. Onze vrijheid is in het geding. Alle ins en outs dringen langzaam of sneller tot ons door. Dingen zoals uitgaan, vrienden omhelzen, zelf kiezen waar je op zondag van de natuur gaat genieten mogen niet

meer. In het begin is het onwennig. Iedereen in huis moet zich settelen in de nieuwe situatie. Bij sommigen komt een gevoel van vakantie voorbij. School en werk zien er anders uit en er is weer tijd om uitgebreid te koken, een boek te lezen of samen een spelletje te doen. Maar na verloop van tijd gaat ook dat vakantiegevoel voorbij en ontstaat er een nieuwe realiteit, waarvan de impact langzaamaan duidelijk wordt.

Dit is niet wat we willen. We willen zelf kunnen beslissen wat we met ons leven doen. Vrijheid zoals we gewend waren om te gaan en staan waar we willen. En dus kijken we met z'n allen reikhalzend uit naar de persconferenties. Wanneer zal deze intelligente ophokplicht voorbij zijn en mogen we weer helemaal vrij naar buiten?

Maar ook de vraag welke veranderingen blijvend zullen zijn dient zich aan. Want behalve alle ellende en verdriet die het virus veroorzaakt, levert deze hele coronacrisis ook op. Het milieu vaart wel bij de beperkingen van ons consumptiegedrag. Mensen leren in een razend tempo online te werken en communiceren. Stappen waar het onderwijs en de ambtenarij al jaren tegenaan zaten te hikken, zijn binnen enkele weken gezet.

Al met al een life-event voor iedereen. Er vanuit gaande dat we over een tijd onze vrijheid weer terug hebben, want dit wil niemand. En dus ook niet als een ander life-event ervoor gezorgd heeft dat je in een rolstoel zit, een been moet missen of hersenletsel hebt opgelopen.

Hoe mooi zou het zijn als deze hele coronacrisis ook oplevert dat we mensen met een beperking niet meer in een hok stoppen. Dat we stoppen met praten over en beslissen voor mensen en dat we mét hen gaan praten en hen zelf verantwoordelijkheid en vertrouwen geven in plaats van afnemen. Dat mensen met een fysieke beperking vol eigenaar kunnen zijn van hun eigen leven en zelf kunnen beslissen hoe ze dat leven willen inrichten. Laten we deze periode gebruiken om te regelen dat de ophokplicht straks voor iedereen eindigt. En ik bedoel dan echt iedereen. Dat inclusie voelbaar wordt in plaats van vooral een mooi woord. Dan zou deze pandemie echt een hele essentiële en waardevolle verandering teweeg hebben gebracht. Eén waar alle Coronapatiënten met blijvende beperkingen dan meteen van mee kunnen profiteren. ♦